

end i den fremmede Stat. Registreringen her i Landet er, som man plejer at udtrykke det, af akcessorisk Karakter, idet det egentlige Retsindhold hviler paa Hjemlandsregistreringen.

At dette medfører visse Ulemper, er aabenbart. Saaledes fremgaar det ikke af det herværende Register, om et udenlandsk Varemærke, der staar indført her, i Virkeligheden nyder den Beskyttelse, Registret burde oplyse om. Det er muligt, at Beskyttelsestiden i Udlandet er udløbet, før den her foreskrevne Tid er forbi, og det er muligt, at den udenlandske Registrering af en eller anden Grund er svækket, saaledes at Mærket ikke længer er beskyttet i Hjemlandet, medens det her figurerer i Registret som stadig værende i Kraft. At paalægge Registreringsmyndigheden her i Landet at følge alle her i Henhold til Konventionens Art. 6 registrerede Varemærkers Skæbne i Hjemlandene er baade af Hensyn til Arbejde og Omkostninger umuligt, og Følgen er, at de Oplysninger, Varemærkeregistret indeholder om udenlandske her registrerede Mærker i Virkeligheden kan være ret unøjagtige.

Af disse og lignende Grunde har der i lang Tid rejst sig Stemmer for at komme bort fra disse uheldige Forhold. Allerede da Pariserkonventionen var til Revision paa Konferencen i Washington i 1911, blev der fra Tysklands Side fremsat Forslag om, at dette akcessoriske Registreringssystem skulde ophøre og afløses af et andet, hvor Registreringen i Unionslandene af udenlandske Varemærker skulde gøres uafhængig af, om der i Hjemlandet havde fundet Registrering Sted af vedkommende Mærke. Forslaget strandede dog, idet det kun fik 5 Stemmer for, men 10 imod.

Imidlertid blev Tanken taget op igen paa Haagerkonferencen af den tyske Regering, der foreslog at ændre Pariserkonventionens Artikel 6 saaledes, at der ikke længer for i Udlandet af faa et Varemærke registreret skulde kræves Bevis for, at det var registreret i Hjemlandet, og at Beskyttelsen i det paagældende Land skulde være uafhængig af den Beskyttelse, der i Hjemlandet ydedes Mærket.

Hermed var det ikke netop tilsigtet at ophæve Beskyttelsen „telle quelle“ ifølge Konventionens Artikel 6, idet der kunde være Tilfælde, hvor det for en Næringsdrivende kunde være af Interesse, naar han benyttede sine i Hjemlandet registrerede Varemærker i samme Skikkelse ogsaa i Udlandet, at Adgangen til Registrering „telle quelle“ stod ham aaben. Men paa den anden

Side forekom det jævnlige, at en Forretningsdrivende for de samme Varer benyttede forskellige Varemærker, der var afpassede efter de forskellige Markeders særlige Smag og Vaner, og at forlange, at alle disse fra hinanden afvigende Mærker skulde registreres i Hjemlandet, hvor de slet ikke brugtes, førend de kunde opnaa Beskyttelse paa de fremmede Pladser, hvor de var bestemt til at indarbejdes, maatte efter Forslagsstillernes Mening anses for en Urimelighed og medførende unødige Omkostninger.

Forslaget, der blev kraftigt understøttet fra engelsk og amerikansk Side, opnaaede denne Gang 18 Stemmer, medens kun 7 stemte imod, men strandede stadigt paa Frankrigs Modstand. Hvad der fra denne Side anførtes imod det, var hovedsagelig den Frygt, de franske Handelskamre have ladet komme til Orde for, at det herved blev alt for let for Udlændinge i Frankrig at faa Varemærker registreret, som kunde vildlede Publikum og støtte illoyal Konkurrence-trafik, en Indvending, der under Hensyn til den stadig skærpede Lovgivning overalt i Landene paa dette Omraade ikke synes at være særlig overbevisende.

Imidlertid lykkedes det dog allerede paa Haagerkonferencen under Trykket af den stærke Tendens, der mere og mere gør sig gældende i den moderne Opfattelse, for at komme bort fra det gamle System, at gennemføre en enkelt Bestemmelse, der i det mindste maa siges at være en Slags Indledning til en Reform i denne Henseende. Denne Bestemmelse, der er optaget i den reviderede Konventions Artikel 6, Afsnit E lyder saaledes:

„I intet Tilfælde skal Fornyelsen af et Mærkes Registrering i Hjemlandet medføre Forpligtelse til at forny Registreringen i de andre Unionslande, hvor Mærket maatte være blevet registreret“.

Om denne Bestemmelse siger en fremragende Kender af den internationale Varemærkeret, nu afdøde Professor Osterrieth (Osterrieth: Die Haager-Konferenz 1925 S. 57):

„Saa forstaaelig eller selvindlysende denne Tanke er, beviser den netop den praktiske U hensigtsmæssighed af det nuværende akcessoriske Registrerings-System, der, saaledes som den tyske Varemærkelov § 23 viser, udelukkende bliver til en Formsag, Den rent formelle Kendsgerning, at et Varemærke er registreret i Hjemlandet, er tilstrækkelig til Registrering, og Beskyttelse „telle quelle“ i de andre Lande, ligegyldig